

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

V jesenskem mesecu novembru, ko vse življenje v naravi umira, obhaja sveta Cerkev praznik Marijine mladosti — Marijino darovanje. Na 21. novembra pade ta spomin na prelepo Marijino mladost, pa nam bodi ta praznik v opomin, da naša ljubezen do Marije ne sme nikoli umreti. Spomladi in poleti, jeseni in pozimi, v mladosti in v starosti — vedno naj naša srca za Marijo gorijo. Naša ljubezen do Marije naj bo vedno mlada in močna!

Kakšen praznik pa je Marijino darovanje? Na kaj nas spominja ta Marijin god?

Da Marijino darovanje ni zapovedan praznik, to se Vam že kar zdi. Saj mnogi ta praznik komaj poznate. Tudi ga ne obhajamo v cerkvi s kakšno posebno slovesnostjo. Spomin tega praznika pa je tako lep. Odkriva nam zgodbo iz Marijine mladosti. Kateri otrok ne sliši rad mladostne zgodbe svoje matere? Vem, da bodo Marijini otroci radi brali mladostno zgodbo svoje nebeške Matere. Naj Vam tedaj zapišem, kaj nam pripoveduje praznik Marijinega darovanja.

Povedati Vam moram najprej, da sveto pismo o otroških letih božje Matere nič ne pove. Pa so sveti

možje v poznejših časih vendarle nekaj tega zapisali, kar so si ljudje o Marijini mladosti od ust do ust pripovedovali. V tem starem sporočilu pa je takole zapisano:

Pobožni Marijini starši Joahim in Ana so Bogu obljubili: Če nam daš otroka, ga bomo posvetili tvoji službi v jeruzalemskem templju. Bila je namreč zraven templja neka hiša, v kateri so se vzgajale judovske deklice. Učile so se tam pobožnega življenja, pa tudi koristnega dela. Posebno opravilo teh deklic je bilo, da so zgotavljale in popravljale ter čistile duhovniška sveta oblačila. Ta vzgoja v templju je trajala več let.

V ta vzgojni závod sta obljubila dati Joahim in Ana svojo ljubljeno hčerko. Ko je bila Marija dopolnila tri leta, so jo starši pripeljali v Jeruzalem. V prelepem svetišču so se najprej poklonili Bogu in mu darovali svojo malo hčerko. Kako je bil Bog nedolžne deklice vesel! Nato so Marijo izročili v varstvo duhovnikom, ki so jo sprejeli v družbo tempeljskih deklic. Mala Marija se je poslovila od ljubih staršev. Gotovo ji je bilo slovo težko. Grenka solzica ji je privrela iz očesa. Pa je vendar rada ostala v templju. Saj je vedela, da je Bogu posvečena in njeno srce se je veselilo ob misli, da bo mogla vse dni svoje mladosti služiti Bogu v njegovem svetišču.

Z vso marljivostjo se je začela učiti ženskih ročnih del. Učila se je šivati in plesti, učila se je tudi vezenja v svili in zlatu, kakršno je potrebno za duhovniška oblačila pri božji službi. Tudi v branju svetega pisma se je vadila. Učila se je peti in razumeti svete pesmi in z neizmernim veseljem je poslušala duhovnika, ko je pripovedoval svete zgodbe stare zaveze. Kadar je duhovnik govoril o tem, kaj napovedujejo preroki o obljubljenem Odrešeniku, tedaj je Mariji srce drhtelo od ljubezni, kot bi slutila, da bo prav ona Odrešenika rodila na svet.

V rani uri je vstajala mala Marija in je molila k Bogu zase in za vse ljudi. Ves dan ji je bil v delu in molitvi. Njena duša je bila vedno pri Bogu. S tovarišicami je bila vsa dobra in ljubezniva. Pomagala jim je pri delu, se veselila ž njimi v veselju in jih to-

lažila v žalosti. Najbolj pa je skrbela za to, da nobena njenih prijateljic ni z grehom Boga žalila. Boga je Marija ljubila čez vse, z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem. —

Dragi Marijini otroci! Bogu je bila posvečena Marijina mladost. Bogu naj bo posvečena tudi Vaša mladost! Hodite v svojih otroških dneh po stopinjah male Marije! Moli in delaj! — to bodi Vaš življenjski izrek. Če kdo svojo mladost zapravlja z lenobo in grehom, kako mu bo enkrat radi tega hudo. Ljubite Boga in za Boga živite, pa boste enkrat pri Jezusu in Mariji uživali večno veselje.

Ob prazniku Marijinega darovanja recimo iz srca: Bog je veselje mojih mladih let!

Za verne duše!

Mesec november je posvečen spominu vernih duš. Listje pada z dreves, jesenske megle se vlačijo po dolinah, na grobeh zadnje krizanteme odcvitajo — naše misli pa romajo v kraj trpljenja, v vice, kjer se duše dragih rajnih očiščujejo. V veliko tolažbo nam je verska resnica, da moremo vernim dušam lajšati bridke bolečine s svojimi dobrimi deli. Vsi dobri verniki se v novembru posebno potrudijo, da vernim dušam okrajšajo čas njihovega trpljenja. Spominjajo se jih v molitvi, pri sveti maši jim prosijo pomoči od usmiljenega Jezusa, sveto obhajilo darujejo za njih večni mir; in miloščino, ki jo revežem dajo, in svoje trpljenje in vsa svoja dobra dela naklanjajo ubogim dušam. Kako lepa je ta navada. Kako hvaležne bodo verne duše. Kako bo vesel takih dobrih src ljubi Bog in Mati Marija.

Dragi Marijini otroci! Tekmujte ta mesec med seboj, kdo bo za verne duše več dobrega storil. Trpljenje ubogih duš je veliko, naj bo velika tudi Vaša ljubezen!

